

Ojczysty - dodaj do ulubionych / Ciekawostki językowe

BRZOZA

OJCZYSTY – DODAJ
DO ULUBIONYCH

Smukła, biała BRZOZA, wczesną wiosną okrywająca się zielonymi listkami i dająca nam pyszny, brzozowy sok, jest jednym z tych drzew, które Słowianie szczególnie cenili i które wyróżnili osobną nazwą. Prasłowiańska *berza, zgodnie z rozwojem fonetycznym poszczególnych języków, dała w języku polskim słowo BRZOZA, w czeskim břıza, w słowackim, serbskim, bośniackim, chorwackim i słoweńskim breza, w rosyjskim берёза, w ukraińskim береза, w białoruskim бяроза. BRZOZA, w czasach pogańskich Słowian, a i później, po wprowadzeniu chrześcijaństwa, uznawana była za drzewo chroniące przed złymi duchami. Dlatego też z brzozowych witek wyrabiano miotły (wymiatano nimi z domu nie tylko śmiecie, ale też wszelkie złośliwe duszki), sadzono brzozy przy grobach, z brzozowych bierwion zbijano krzyże, które stawiano na mogiłach, z brzozowego drewna robiono kołyski dla niemowląt, by brzozowe drewno trzymało Złego z dala od maleńkiego dziecka, brzozowymi gałązkami majono domy na wesela. A z kory brzozowej wyrabiano dziegieć – gęstą, lepką, ciemnobrązową ciecz, którą stosowano jako środek przeciw pasożytom i jako lek na grzybicę, egzemy i liszaje.